

LXXI.

Forflag

til

Strandingslov.

(Som vedtaget af Folketinget ved 3dje Behandling den 19de Marts 1895.*)

I.

§ 1.

Paa de Dele af Kysten, hvor det efter vedkommende Politimesters Etøn findes fornødent, ansætter Amtmanden for Landets Vedkommende og Politimesteren for Købstædernes og Handelspladsernes Vedkommende særlige Strandfogder efter om Balget at have indhentet Erklæring af de paagældende Sogneraad eller Byraad. Om Ansættelsen sker offentlig Befændtgørelse, for Landets Vedkommende ved Læsning til Kirkestævne; Udgiften hertil afholdes for Købstædernes Vedkommende af Kæmnerkassen, for Landets Vedkommende af Amtsfonden. Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandsejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged, mod at Balget godkendes af Amtmanden. Hvor Strandfoged ikke er ansat, træder i Købstæderne og Handelspladserne Politiet og paa Landet Stedets Sognefoged, paa Bornholm Sandemanden, i Strandfogdens Sted.

Indtil Politimesteren, selv eller ved Fuldmægtig, kan komme til Stede, udøver Strandfogden den Politiet tilkommende Myndighed.

§ 2.

Strandfogderne ere pligtige til, paa de Tider, hvor Strandinger ere at befrygte, at færdes paa Stranden saa ofte og i det Omfang, som i deres Instruks nærmere bestemmes.

Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strandes eller fra Land ses paa anden Maade at være stædt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal derhos den, som bliver det var, hurtigst muligt derom underrette Strandfogden, for saa vidt denne ikke selv er til Stede, og har herfor Krav paa passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet.

Saa snart Strandfogden ved egen Sagttagelse eller efter Meddelelse, om hvis Rigtighed han uophødelig har at forvisse sig paa Strandingsstedet, har bragt i Er-

*) Fr. Tillæg A. Sp. 1725—38; Tillæg B. Sp. 715—26; Tidenden: Sp. 28 Fremsettelsen, Sp. 473 1ste Behandling, Sp. 2943 fg. 2den Behandling.